

DUŠAN MEVLJA: PESMI

Molk

Včasih sem cenil besede,
čudovite, bleščeče besede,
njih pisano preobleko,
njih praznično zvončkljanje.

Včasih sem cenil besede,
lepe in pojoče besede.
Zdaj le še molku verjamem:
grenkemu, težkemu, trpkemu.

Prosektor

Iz cehovskih sonetov

Vse, kar je od človeka še ostalo,
pred mano zdaj leži v grozljivi luči.
Nasilen konec sanj — le sad naključij?
Je to mar tisto, kar srce iskalo

v življenju je in v strasti trepetalo?
Medtem ko silim roko: Nož zasuči,
razlagam srcu: Z dvomom se ne muči,
saj vse, kar diha, bo nekoč ležalo

kot mrtvo truplo na secirni mizi.
Nemirna misel, s smislom se ne grizi,
naj vsaka smrt v poklicu te ne gane.

Ničesar drugega za njo ne ostane,
ko slečena je zadnja preobleka,
le misel: to je zadnja pot človeka.